

Tonko
Maroević

Biserka Tadić (1937. – 2018.)

Poštovana i draga obitelji, kolege i prijatelji, okupili smo se da odamo počast Biserki Jakac Tadić, našoj Bibi, te u ime Instituta za povijest umjetnosti, kojega je bila vrijedni član, te u ime povijesnoumjetničke struke, koju je zadužila značajnim prinosima i, dakako, u naše osobno ime izrazimo zahvalnost zbog dugogodišnjega druženja i prijateljevanja. Pripadam generaciji koja je s Bibom studirala, pa smo se nalazili i privatno i viđali u raznim prigodama, ali isto tako dijelim s njom, kao još neki među nama, dragocjeno iskustvo terenskoga rada u Istri i u Dalmaciji, na kojemu smo i ljudski i stručno imali priliku bolje se upoznati, životno sazrijevati, iskustvima se obogatiti. U uspomenu na te dane Biba i njezin (ali i naš) Krešo imaju posebno mjesto, često baš kao središte grupe, živo jezgro okupljanja i društvene topline.

Biba je bila odličan student, a poticala je i motivirala i druge. Ne bez ambicija, dakako, čak je među prvima od nas uplovila u znanstvene vode. Već u petom broju uglednog *Peristila*, daleke 1962., izišao je njezin ozbiljan članak, mala studija posvećena antologijskoj zgradi Nacionalne i sveučilišne knjižnice, djelu Rudolfa Lubynskogoga. U to je doba fenomen secesije tek polako ulazio u područje ozbiljnog zanimanja i dostojne valorizacije, a i sama arhitektura nije bila učestalim predmetom

↑ U postavu izložbe Juraj Dalmatinac u Šibeniku 1975. godine, Foto IPU

povijesnoumjetničkog istraživanja i tumačenja. Smijemo stoga kazati kako je Biserka, tada još Jakac, probijala led na nekoliko planova.

Međutim, vrlo brzo se, zbog potreba Institutskoga rada, prebacila na urbanističke teme, a stanovito je vrijeme bila zaposlena i u Institutu za društvena

istraživanja, što je rezultiralo potrebom razvijanja interdisciplinarnе metodologije. Uostalom, analiza urbane strukture i inventarizacija spomeničkog nasljeđa, kako ih je zamislio i provodio profesor Milan Prelog, pretpostavljala je interakciju povijesti i empirije, pa i projekciju socioloških spoznaja u programe moguće revitalizacije.

Zajedno s neprežaljenom Marijom Planić-Lončarić, našom Cocom, uz Nadu, Tenška, Stepa, Pepija, Katarinu i ine, Biba je bila među glavnim institutskim “terencima”, među onima koji su primjenjivali metodu urbanističke analize i valorizacije u svrhu konzervatorske obnove, pa je sudjelovala u izradi niza pripremnih studija i elaborata, posebno na terenu Dubrovačke republike (grada Stona) i u obradi blokova na Pustijerni u samome Dubrovniku. Na temelju stečenih znanja, zatim je samostalno vodila ekipu koja je istraživala povijesnu jezgru Šibenika, prenoseći iskustva na mlađu generaciju znanstvenika.

Naravno, ponajmanje smijem mimoići njezin rad na Rovinju, pri kojemu sam bio sudionik, suradnik i prijatelj. Na tom

smo se terenu najviše družili i kao nevelika grupa zblížili, zajedno se veselili malim otkrićima, divili se ingenioznim prostornim rješenjima anonimnih graditelja i uvažavali strogu mjeru što ih je zajednica nametala individualnim solucijama. To je bilo već zrelo doba naših života, tekovine praćenja i proučavanja ušle su u monografiju “Rovinj, razvoj naselja”, koju sam imao zadovoljstvo potpisati kao urednik, a koja je knjiga i nostalgični *memento* izgleda grada prije potpune turističke opsade i odgovarajuće devalvacije (srećom, posredstvom odličnih Krešinih snimaka možemo u sjećanju obnavljati autentičan izgled).

Draga naša Biba uložila je u struku dobar dio velike energije i dara, ali nije se srećom u struci sasvim potrošila, nego je izgorila prenoseći ljubav ponajprije na svojega Krešu, zatim s ponosom na Marka i Petra, i konačno na brojne unuke. U žalosti zbog njezina gubitka svi se moramo i možemo tješiti kako je, uloživši život u druge, njezina ostavština i dalje među nama. x

Govor na ispraćaju 10. kolovoza 2018.